

3) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi,

mitä vaatimuksia on direktiivin 2000/78/EY 4 artiklan 2 kohdan mukaan asetettava ammatillisen toiminnan luonteelle tai työn suorittamiseen liittyville yhteyksille, jotta niitä pidettäisiin työtä koskevana, organisaation eetokseen perustuvana todellisena, perusteltuna ja oikeutettuna vaatimuksena?

⁽¹⁾ Yhdenvertaista kohtelua työssä ja ammatissa koskevista yleisistä puitteista 27.11.2000 annettu neuvoston direktiivi 2000/78/EY (EYVL 2000, L 303, s. 16).

Valitus, jonka mobile.de GmbH, aiemmin mobile.international GmbH, on tehnyt 28.7.2016 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-322/14 ja T-325/14, mobile.international v. EUIPO, 12.5.2016 antamasta tuomiosta

(Asia C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: mobile.de GmbH, aiemmin mobile.international GmbH (edustaja: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Muut osapuolet: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) ja Rezon OOD

Vaatimukset

- Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston yhdistetyissä asioissa T-322/14 ja T-325/14 12.5.2016 antama tuomio on kumottava
- Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksenalainen tuomio rikkoo tavaramerkkiasetuksen ⁽¹⁾ 57 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä täytäntöönpanoasetuksen ⁽²⁾ 22 säännön 2 kohdan ja 40 säännön 6 kohdan kanssa, koska siinä vastoin yleisesti tunnustettuja oikeudellisia tulkintaperiaatteita tulkitaan tavaramerkkiasetuksen 57 artiklan 2 kohdassa olevaa käsitettä ”käytön todistaminen” toisin kuin täytäntöönpanoasetuksen 22 säännön 2 kohdassa ja 40 säännön 6 kohdassa. Tavaramerkkiasetuksen ja täytäntöönpanoasetuksen yhden ja saman terminologian erilainen tulkinta ei ole yhteensopivaa oikeusvarmuuden ja oikeudellisen selvyyden periaatteiden kanssa. Tämän lisäksi unionin yleinen tuomioistuin jättää ottamatta huomioon sen, että täytäntöönpanoasetuksen 40 säännön 6 kohdassa ja 22 säännön 2 kohdassa suljetaan pois viivästynyt käytön todistamisen rekisteristä poistamismenettelyissä ja että EUIPO:lla ei ole harkintavaltaa tältä osin. Tavaramerkkiasetuksen 57 artiklan 1 kohta ei ole sovellettavissa eikä EUIPO ole käyttänyt sitä, joten valituslautakunnan päätös eikä unionin yleisen tuomioistuimen tuomio ei voi perustua siihen.

Valituksenalainen tuomio rikkoo myös tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohtaa, koska unionin yleinen tuomioistuin lähtee oikeudellisesti virheellisesti tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohdan sovellettavuudesta, vaikka täytäntöönpanoasetuksen 40 säännön 6 kohta ja 22 säännön 2 kohta estävät sen mitättömyysmenettelyissä täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan systemaattisen tulkinnan vuoksi. Tämän lisäksi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohdan mukaiset edellytykset eivät täyty, koska väliintulija ei koko menettelyssä ole esittänyt mitään legitiimiä perustetta alusta asti sen hallussa olleiden laskujen myöhästyneelle esittämiselle. Unionin yleinen tuomioistuin on siten soveltanut tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohtaa väärin, koska menettelyn vaiheen ja asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella myöhässä esitetyn todisteen huomioon ottaminen on pois suljettu. Muilta osin unioni yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on esittänyt tosiseikaston virheellisesti siten, ettei valitusvaiheessa esitettyjen laskujen osalta kyseessä ollut ”täydentävä” tai ”selventävä” näyttö.

Unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut tosiasiallisesti käytetyn merkin foneettisia eikä käsitteellisiä eroja eikä yleisesti ottanut huomioon kokonaisvaikutelmaa vaan vain yksittäiset osat ja siten soveltanut oikeudellisesti virheellisesti tavaramerkkiasetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohtaa.

Unionin yleinen tuomioistuin on ilmeisesti ottanut huomioon epäolennaiset todisteet, vaikka nämä todisteet ovat olleet päiväämättömiä tai ne ovat relevantin ajanjakson ulkopuolelta. Siten se on soveltanut oikeudellisesti virheellisesti tavaramerkkiasetuksen 57 artiklan 2 kohtaa luettuna yhdessä täytäntöönpanoasetuksen 22 säännön 3 ja 4 kohdan kanssa.

Unionin yleinen tuomioistuin on olettanut oikeudellisesti virheellisesti, ettei sen tarvitse tutkia oikeuden väärinkäyttöä koskevaa väitettä. Rajoituksia koskevaa väitettä unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut lainkaan.

Valituksenalainen tuomio rikkoo lopuksi tavaramerkkiasetuksen 64 artiklan 1 kohtaa, koska unionin yleinen tuomioistuin toteaa virheellisesti, että valituslautakunta olisi johdonmukaisesti saanut kumota mitättömyysoaston päätökset vain palvelujen ”ajoneuvoihin liittyvä mainonta” osalta ja palauttaa ne mitättömyysoaston käsiteltäväksi, ja sen olisi pitänyt ratkaista lopullisesti asia muiden sellaisten palvelujen, joiden käyttöä ei ole todistettu, osalta ja sen olisi pitänyt ilmaista oikeudellisesti sitovasti mitättömyysvaatimusten osittainen hylkääminen käytön todistamisen puuttuessa.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annettu komission asetus (EY) N:o 2868/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesgerichtshof (Saksa) on esittänyt 4.8.2016 – Acacia Srl ja Rolando D’Amato v. Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

(Asia C-435/16)

(2016/C 419/38)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Acacia Srl ja Rolando D’Amato

Vastapuoli: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Rajoittuuko asetuksen (EY) N:o 6/2002⁽¹⁾ 110 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun suojarajoituksen soveltaminen määrämuotoisiin osiin eli sellaisiin osiin, joiden muoto on koko tuotteen ulkoasun myötä periaatteessa määritetty pysyvästi ja joiden muotoa – esimerkiksi moottoriajoneuvon vanteiden muotoa – asiakas ei siis voi vapaasti valita?

2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi:

Rajoittuuko asetuksen (EY) N:o 6/2002 110 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun suojarajoituksen soveltaminen yksinomaan samanlaisten eli myös väreiltään ja kooltaan alkuperäisiä tuotteita vastaavien tuotteiden tarjontaan?

3) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi:

Sovelletaanko asetuksen (EY) N:o 6/2002 110 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua suojarajoitusta kanteen kohteena olevaa mallia lähtökohtaisesti rikkovan tuotteen tarjoajan hyväksi vain silloin, jos kyseinen tarjoaja varmistaa objektiivisesti, että sen tuote voidaan hankkia yksinomaan korjaustarkoitukseen eikä myös muihin tarkoituksiin, kuten koko tuotteen varustelemiseksi tai räätälöimiseksi?

4) Mikäli kolmanteen kysymykseen vastataan myöntävästi:

Mitä toimenpiteitä kanteen kohteena olevaa mallia lähtökohtaisesti rikkovan tuotteen tarjoajan on toteutettava varmistaakseen objektiivisesti, että sen tuote voidaan hankkia yksinomaan korjaustarkoitukseen eikä myös muihin tarkoituksiin, kuten koko tuotteen varustelemiseksi tai räätälöimiseksi? Riittääkö se,